

Het Gevecht tegen de

Zonnebril

Lenny Kravitz hangt op een ligstoel. In het zwembad spelen kinderen. Die zijn blij. Hun ouders hebben zoveel geld dat ze zich één van de duurste hotels in Beverly Hills kunnen veroorloven. Weten die kinderen veel dat dit ook het hotel is waar onlangs de acteur Hugh Grant een dag interviews deed en toen gesnapt werd met een hoer in zijn auto. Die kinderen hebben een bal en die zitten in het water. Die zijn blij.

Lenny Kravitz is niet blij. Hij denkt: shit, wat een dag, wat heb ik gisteravond allemaal niet gedaan dat ik me daar niks van herinner? Laat ook maar. De agente van de platenmaatschappij heeft hem gezegd dat hij vandaag met twee Nederlandse journalisten moet praten en met een Duitse en dan nog met een Franse televisieploeg. Hij antwoordde: "Dat kan ik niet allemaal onthouden hoor. Dat moet je straks één voor één nog maar eens vertellen." Interviews. Gatver.

Lenny Kravitz heeft zijn grootste en donkerste zonnebril opgezet. Vroeger was het erger met die interviews, maar nu heeft hij een techniek. Die techniek is eigenlijk heel eenvoudig. Kijk, journalisten willen altijd maar doorvragen. Maar als je consequent alleen saaie algemeenheden debiteert, vaak doet alsof je geen idee hebt wat die journalist bedoelt, zodat die zijn vraag moet herhalen, als je heel langzaam praat en dan ook nog eens halverwege een zin er gewoon mee ophoudt omdat het verder wel voor zichzelf spreekt -toch?- dan wordt die journalist net zo duf als jij bent. En dan houdt

Lenny Kravitz

die ook wel op met vragen. De zonnebril is de essentie van Lenny's interviewtechniek. Het sluitstuk. Met deze zonnebril weet een journalist nooit waar hij aan toe is. De

Helemaal naar LA om 40 minuten met een Grote Ster te mogen praten die eigenlijk niet wil praten en op wie al menig journalist zijn tanden heeft stukgebeten. Moet je dat nou wel doen? Ja, je kunt het proberen natuurlijk. En trouwens, die Grote Ster heeft net zijn vierde CD klaar. Dus heb je een aardig onderwerp om het gesprek met Lenny Kravitz héél voorzichtig op te starten. Toch?

Door Joost Niemöller

journalist ziet alleen zijn eigen gezicht weerspiegeld. Dan raakt hij in de war. En je bent zelf mooi heel ver weg weet je, heel ver weg. En heel... ach. Laat maar.

In het vliegtuig van Amsterdam naar Los Angeles lees ik me door een berg persberichten, interviews en recensies. Lenny Kravitz is een succesvol popartiest, dus er is veel over hem geschreven. Tegelijkertijd valt er toch ook niet zo heel veel over Kravitz te schrijven, dus het komt allemaal zo'n beetje op hetzelfde neer. Kravitz is helemaal weg

van de jaren zeventig. Hij wil dat zijn muziek ook zo klinkt als toen, en daarom gebruikte hij expres oude buizenversterkers. Al meer dan tien jaar werkt hij met zijn ter zake kundige technicus Henry Hirsch in de Waterfront studio in New York, die in jaren zeventig stijl is ingericht.

Vooraf vrouwen zijn gek op Lenny. Hij heeft altijd wel iets met mooie vrouwen die ook beroemd zijn. Soms maakt hij daar (ook?) muziek mee, zoals met Vanessa Paradis en met Madonna. Hij was ooit getrouwd met de actrice Lisa Bonet (van *The Cosby Show*) en hij heeft uit dat huwelijk een dochter, Zoë. Hij had iets met het Zweedse model Helen Johansen. Kylie Minogue is een goede vriendin. Ook de damessterren uit de jaren zeventig komen graag bij hem langs. Zoals Anita Pallenberg en Marianne Faithfull. Die vinden Lenny echt een schatje. Het laatste nieuws is een affaire van Lenny met Naomi Campbell.

Lenny houdt van glamour. Hij laat het jaren zeventig interieur van zijn Newyorkse *loft* fotograferen voor de *Vogue*. Er blijken foto's aan zijn muur te hangen van John Lennon, Martin Luther King en Jimi Hendrix. Hij gaat zelf op de foto met iedereen uit de showbizz die bekend is. Maar één ding wil hij niet: praten. Nergens over. Alle interviews met Lenny

Kravitz gaan daarover. Soms is hij in een goede stemming. Soms in een slechte. Maar praten wil Lenny niet. Over niks. En ook niet over het feit dat hij niet wil praten.

Dat scheelt. Ik hoef me geen illusies te maken. Het kan alleen maar meevallen.

In het vliegtuig luister ik naar het bandje met daarop de nieuwe CD van Lenny Kravitz, *Circus*. Lenny Kravitz maakt sympathieke muziek. Hij doet John Lennon na, en Led Zeppelin, en Sly Stone, en soms een beetje Jimi Hendrix. Maar vooral John Lennon. Dat doet hij al drie platen lang en op zijn vierde plaat doet hij het weer precies zo. Er valt volgens mij geen enkele ontwikkeling te bespeuren in de muziek van Lenny Kravitz. Maar geen nieuws is goed nieuws in dit geval. Want Lenny heeft de platina status bereikt en iedereen wil dat graag zo houden.

Wat moet ik nu vragen? Ik wil wel eens weten hoe dat met John Lennon zit, neem ik me voor. Ik begin eerst met wat *small talk* over zijn nieuwe plaat en dan kom ik vanzelf wel op John Lennon. Lenny is bevriend met Yoko Ono, lees ik. En op zijn tweede CD *Mama Said* speelt zoonlief Sean

Ik had begrepen dat je je eigen studio op de Bahama's wilde bouwen.

"Ja, dat is nog niet gebeurd. Dat is allemaal zo'n gezeik. Maar toch zal ik het voor elkaar krijgen." *Je bouwt daar je eigen huis?*

"Dat is de bedoeling ja. Maar het is daar allemaal zo ver weg en je hebt die zoute lucht daar. Dus voor een studio moet je een speciaal soort kamer bouwen, want die zoute lucht kan je geluidsapparatuur volledig verwoesten."

Heeft de omgeving waar je iets opneemt een effect op je?

"De wat?"

De omgeving. De plek waar je bent. De atmosfeer. Maakt dat iets uit voor de muziek?

"Nou, een atmosfeer heeft altijd invloed op iets. Weet je, je gaat je op een bepaalde manier voelen. Dat kasteel was een goed gevoel. Het was zo groot."

Een middeleeuws kasteel?

"Nou, het was in gedeelten gebouwd, dus een deel was uit de elfde eeuw, tot aan de vijftiende eeuw. Het was bij Sens. Dat spel je S E N S. Zo'n twee uur buiten Parijs."

Heb je alles weer zelf opgenomen?

"Het merendeel. Craig Ross, mijn gitarist, doet er ook iets op. Maar verder niemand."

Ik probeer me Lenny Kravitz voor te stellen in dat kasteel. Metersdikke muren. Het moet er vast koud zijn. Hij zit er als een gek te drummen om het een beetje warm te krijgen. Ik krijg geen tragisch beeld voor ogen. Logisch ook. Ik zit tegen mezelf aan te kijken in Lenny's turbo-zonnebril. Ik zie dat ik een verwarde blik in mijn ogen heb. De hitte aan de rand van het zwembad is moordend. Laat ik nog maar niet over John Lennon beginnen. Laat ik het nog maar even over de nieuwe CD hebben. Daar praten artiesten altijd het liefste over. Dan komt hij vanzelf wel op gang.

Het eerste nummer op je nieuwe CD heet 'Rock N' Roll Is Dead'. Dat klinkt nogal als een statement. Of is het ironisch bedoeld?

"Ach, ik rotzooi maar wat hoor. Het gaat eigenlijk over jezelf zijn. Veel mensen menen dat ze zich al die rock 'n' roll-clichés eigen moeten maken om musicus te zijn. Terwijl we toch kunnen zien wat er gebeurd is met die artiesten uit de jaren '60 en '70. Ik wil ze niet veroordelen, maar we moeten wel van hun fouten leren. Al die mensen die zich te gronde hebben gericht daardoor. Dat bedoel ik, die mentaliteit, die is dood. En wat leeft, is jezelf zijn. Spiritualiteit, dat leeft."

Zijn vrienden van je dood gegaan aan een rock 'n' roll-bestaan?

"Ja. Ook. Ik dacht... belachelijk. Weet je." *'Rock 'N' Roll Is Dead' had ook de titel van een punknummer kunnen zijn. Had punk invloed op je?*

"Niet echt."

Je woonde in de tijd van de punk hier in Los Angeles, waar je groepen had als Black Flag.

"O ja. Ik ging met een aantal van die jongens naar school. In Santa Monica was dat. Die jongens van Black Flag en de Suicidal Tendencies. Ik had daar wel waardering voor, maar het was niet echt iets voor mij. Ik was altijd meer geïnteresseerd in muziek met een groove. Funk, rock, soul, R & B." *In jouw muziek is er een belangrijke plaats weggelegd voor de drumpartij.*

"Nou, op mijn laatste plaat zijn de drums erg dominant geworden. Zo voelde ik me. Bij elk nummer heb ik eerst gekeken wat de juiste drumsound was."

De drums zijn te hard opgenomen.

"Absoluut. Dat was de bedoeling ook. Net zo ver de knop omdraaien tot het breekt. Het waren heel grote drums. Ik sloeg er zo hard op dat m'n handen kapot gingen."

Componeer je snel?

"Verschilt. Sommige nummers droomde ik. Zoals *Don't Go And Put A Bullet In Your Head*. Dat nummer ontstond trouwens in Nederland. In de badkamer van het American Hotel in Amsterdam."

Was er een aanleiding voor dat nummer?

"Neu... Het gaat over mensen... In het algemeen."

Juist. Over mensen. In het algemeen. Interessant. Ik heb geloof ik niks meer te vragen. Ik ben wel klaar. Maar ik heb veertig minuten gekregen. Ik ben helemaal naar Los Angeles gekomen voor een veertig minuten Lenny Kravitz-interview, dus ik moet elke minuut benutten. Ik slaap drie nachten in een geweldig duur hotel in Beverly Hills. Ik kan gewoon niet klaar zijn. Veertig minuten is heel kort. Ik ben een journalist. Ik ben nieuwsgierig naar Lenny Kravitz. De tijd moet vliegen. Dat moet. Ik kijk even naar de kinderen die met een bal spelen in het water. Die kinderen hebben nog steeds veel plezier. Misschien kijkt Lenny Kravitz ook wel naar de kinderen in het water. Maar dat weet ik niet, vanwege die zonnebril. Misschien heeft hij zijn ogen wel dicht. Denkt hij aan Naomi Campbell. Zwoele nachten met Naomi Campbell, ik noem maar wat. Over Naomi Campbell moet ik wat vragen natuurlijk. En over Lenny's moeder. Want die schijnt ziek te zijn en die ligt hier in Los Angeles in een ziekenhuis, dus daarom zijn we nu hier en niet in New Orleans, waar we aanvankelijk veertig minuten met Lenny Kravitz moch-

Ik heb een persoonlijke relatie met God. Ik hoef niet naar een kerk te gaan, of met iemand daar te praten. Ik communiceer direct met God'

Ono Lennon exact zo piano als John Lennon dat vroeger deed. En Lenny heeft, met toestemming van Yoko, Lennons *Give Peace A Chance* klaargemaakt voor re-release. En dan nog die foto van Lennon in zijn Newyorkse loft. Dat intrigeert me. Wie heeft als volwassen ster nu nog een jongenskamer?

Ik neem me voor dat ik me heel positief zal opstellen bij dat interview. Aan mij mag het niet liggen dat het gaat mislukken. Ik begin.

Ik heb je nieuwe plaat gehoord. Klonk goed.

"Dank je."

Er staan een paar erg interessante nummers op. Zoals God.

"God? O ja, dat."

Waar heb je deze plaat opgenomen?

"Deels in Waterfront, New York, waar ik altijd opneem. En we huurden een kasteel in Frankrijk en verhuisden de studio daarheen. En op de Bahama's heb ik wat partijen ingezongen. In de Compass Point studio. In New York heb ik de eindmixen gedaan."

ten praten. En over John Lennon moet ik het nog hebben. Maar hoe pak ik dat aan? Eerst nog maar wat over de muziek. En misschien nog maar wat over de nieuwe CD.

Luister je nog wel eens naar je oudere platen?

"Misschien één keer per jaar."

Werk je nog mee op platen van andere artiesten?

"Niet zoveel als ik wel zou willen. Sinds Madonna en Vanessa Paradis niet meer. O ja, onlangs deed ik dat meisje Brandy. Zij is een bekende R & B zangeres hier in Los Angeles. Ik heb een nummer voor haar gedaan voor de nieuwe *Batman*-soundtrack."

Je zat hier in Beverly Hills op school?

"Ja, maar ik woonde hier niet."

Nogal een dure school zeker?

"Ja, daar zaten nogal wat rijke kinderen op. Ik kwam op die school terecht om de muziek. We kenden een leraar die hier les gaf. En we wisten dat ze een goed muziekprogramma hadden. Veel van die dure scholen hebben extra geld om een muziekprogramma op te zetten. Het was heel leerzaam om tussen dat soort mensen te zitten." *Daarvoor leefde je in New York. Wat was het verschil?*

"Ben jij weleens in New York geweest? Ik bedoel, dat is een gigantisch verschil natuurlijk. Als kind kon je in New York nog ergens komen. Toen ik zes was en in de eerste klas zat, stapte ik zelf op een bus, of liep zelf naar school, ging zelf naar mijn vrienden als ik dat wilde. Maar hier in Los Angeles kon je helemaal nergens heen, als niet iemand je erheen wilde rijden. De afstanden zijn hier veel groter."

Zie je ook een verschil tussen de mensen uit New York en uit Los Angeles?

"Mwoah. Ik denk van wel. In zekere zin. Natuurlijk is er een verschil. Maar ik kan niet generaliseren weet je."

Jij ging terug naar New York hè?

"Wanneer?"

Nou... je hebt nu toch een loft in New York?

"O, die had ik. Niet meer. Ik leef nu nergens. Ik leef in Florida. Op de Bahama's. Ik kom veel in New Orleans. Daar kom ik net vandaan trouwens. Ik blijf nooit ergens voor langere tijd. Ik ben altijd onderweg. Dat is niet altijd even makkelijk. Soms wil je gewoon naar huis en in je bed liggen of op je eigen bank zitten. Of in je eigen keuken iets koken voor jezelf. Maar ja."

Eén van de nummers op je CD 'Circus' heet 'Beyond The 7th Sky'. Is dat iets uit de bijbel?

"Het gaat over een plek die heel erg ver weg is. Een plek in de geest. Je moet dat zien als een metafoor. Kijk, daar is de hemel, zie je. Maar er is meer. In de bijbel hebben ze het over verschillende lagen van de hemel. Wetenschappers denken dat de wereld maar zo en zo groot is, maar de

wereld is veel groter. Dat nummer gaat over twee mensen die samen willen zijn. Niet alleen met elkaar, maar ook met God. Herenigd. Dat nummer gaat erover hoe het zal zijn om op die plek te zijn waar vrede heerst."

Lees je veel in de bijbel? Is het een inspiratie voor je?

"Ik lees de bijbel niet om inspiratie te krijgen voor nummers. Ik lees hem om de kennis die hij bevat. God is een belangrijk deel van mijn leven. Het belangrijkste. Het is wat er in ons zit weet je."

Heb je het nu over God, als God in de kerk?

"O ik weet niet wat de kerken zeggen. Ik heb een persoonlijke relatie met God. Ik hoef niet naar een kerk, of met iemand daar te praten. Ik communiceer direct met God."

Je hebt een joodse vader. Speelt die achtergrond nog een rol?

"Het is er een deel van. Het is ook een deel van mij. Weet je, Jezus was een jood. Ik weet niet wat eruit komt bij mij. Er zitten ook invloeden uit het Midden-Oosten in mijn muziek. Stukken met een Hebreeuwse vibratie."

Ben je wel eens in Israël geweest?

"Nog niet. Ik hoop er dit jaar heen te gaan."

De joodse en de zwarte bevolking staan in Amerika niet echt op goede voet met elkaar.

"Nee, doodzonde, want we hebben voor een deel dezelfde soort dingen meegemaakt. Vervolging, slavernij. Het is doodzonde dat het botst. We zouden allemaal met elkaar om moeten kunnen gaan."

In New York had je die confrontaties tussen joden en negers.

"Doodzonde. Ik zie niet wat het probleem is. Maar wat kan ik doen, weet je. Doodzonde."

De muziek die je zelf maakt is een soort fusie van rock en soul. Heb je de indruk dat mengvormen tussen zwarte en blanke muziek vaker voor beginnen te komen?

"Absoluut. Zoveel verschillende soorten muziek worden vandaag de dag samengevoegd."

Maar het publiek mengt zich niet.

"Het zijn meestal blanken die komen kijken. Bij hip-hopconcerten zie je heel veel blanken, bij jazzconcerten zie je bijna geen zwarte. Bij bluesconcerten al helemaal niet. Het is doodzonde."

In Europa zie je bij reggae-concerten wel veel zwarten.

"De zwarte cultuur in Europa is compleet anders dan die in Amerika."

In welk opzicht?

"Nou, weet je, hier heb je de *Black Americans* en

daar zijn het meer de Afrikanen en de mensen die van overal zijn gekomen."

Waarom heet je CD 'Circus'?

"De titel van de CD kwam tot me toen ik nadacht over mijn leven en me realiseerde dat het één groot circus was, dit hele rock 'n' roll gebeuren. Mijn leven, het is grappig weet je. Ik neem het niet serieus. Ik neem de muziek serieus, maar al die bullshit eromheen, de hele muziekbusiness is één groot circus."

En dan lach je om jezelf?

"Ik lach over alles. Ja, ook om mezelf."

Duurde het lang voordat je om jezelf kon lachen?

"O ja. Ik lach nu heel wat meer dan vroeger."

Het grote succes in Amerika kwam met je derde CD, 'Are You Gonna Go My Way'. Maar onder dat succes leek je je niet erg gelukkig te voelen.

"Nee. Ik was toen niet erg gelukkig. Dus ik heb mijn instelling veranderd en mezelf verteld dat ik ervan zal gaan genieten. Ik ga gewoon plezier hebben. *Fuck it!*"

Betekent dat dat je minder hard gaat werken?

"Nee, het betekent heel wat meer werk, maar dat je het niet meer zo serieus neemt."

Ga je op tournee?

"O ja, twee jaar lang. Lang hè?"

Heb je een nieuwe band?

"Dezelfde als ik vorig jaar op tournee had."

Zijn de mensen van die band niet gefrustreerd dat ze niet op de CD mogen spelen?

"Ja, sommigen."

Hoe los je dat op?

"Ach... Ik doe wat ik doen moet en als ze mee

